

Юний патріот

(твоє ім'я та прізвище)

СПЕЦВИПУСК
№25-28/2018
ЛИСТОПАД

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНА ТЕМАТИЧНА ПРИРОДНИЧА ГАЗЕТА ДЛЯ РОЗУМНИКІВ І РОЗУМНИЦЬ

ЦЕ НАШЕ, І ЦЕ – МОЄ!

Чи питаєшся ти своєю країною? Чи добре знаєш її досягнення, неповторні мальовничі місця, людей, які прославили Україну на весь світ? Чи кажеш ти гостям нашої країни: „Погляньте, це – українське! Це наше і це – моє!“?

А пишатися українцям справді є чим.

Українські чорноземи – найродючіші на планеті.

Саме в нашій країні збудували „Мрію“ – найбільший літак у світі.

Український народний духовий інструмент трембіта – найбільший музичний інструмент.

У нас найбільші запаси солі в Європі.

„Асканія Нова“ – один з найстаріших і найвідоміших заповідників у світі.

Печера Оптимістична, що на Тернопільщині, занесена до Книги рекордів Гіннеса як найдовша у світі гіпсова печера, найдовша печера Євразії та п'ята за довжиною серед печер світу.

У Львові винайшли першу гасову (нафтову) лампу.

Україна займає перше місце у світі з виробництва меду. І саме українці придумали перший рамковий вулик.

Країну прославляють люди, які прагнуть зробити її кращою. Письменники, мандрівники, учені, музиканти, винахідники. Ти теж, коли виростеш гідною людиною, зможеш прославити Україну.

Сергій Павлович Корольов

Перший штучний супутник Землі

ГОЛОВНИЙ КОНСТРУКТОР

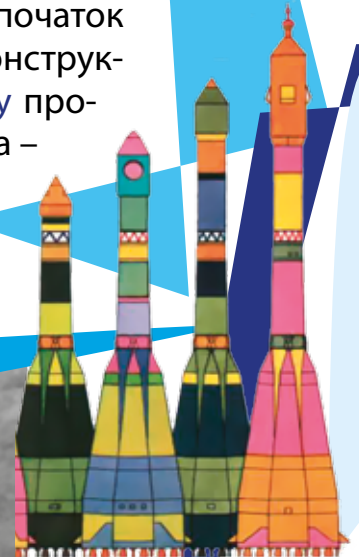
Наш співвітчизник **Сергій Павлович Корольов** народився у Житомирі. Маленьким хлопчиком жив у бабусі і дідуся в Ніжині. У перший клас пішов до Третьої гімназії м. Одеси. Юний Корольов мріяв стати льотчиком, будувати літальні апарати і самому літати на них. Його дитячі мрії збулися! Він став студентом Київського політехнічного інституту.

У конструкторському бюро Корольова був створений перший у світі штучний супутник Землі. День його запуску, **4 жовтня 1957 року**, знаменує початок космічної ери в історії людства. Головний конструктор космічного корабля **12 квітня 1961 року** провів у космічну мандрівку першого астронавта – **Юрія Олексійовича Гагаріна**.

С. Корольов і Ю. Гагарін

Астронавти на Місяці

УКРАЇНЕЦЬ, ЯКОМУ ЛЮДСТВО ЗАВДЯЧУЄ ВИСАДКОЮ АСТРОНАВТІВ НА МІСЯЦЬ

Юрій Кондратюк

Юрій Кондратюк (справжнє ім'я – **Олександр Шаргей**) – уродженець Полтави. Якийсь час жив у місті Смілі на Черкащині. Саме у Смілі почав писати свою головну роботу „Про міжпланетні подорожі”. Згодом американські вчені знайшли у Бібліотеці Конгресу книгу Кондратюка, у якій були розроблені і траєкторія (траса Кондратюка), і орбітальні лабораторії, і посадка апаратів на Місяць та планети Сонячної системи, і розрахунки польоту людини до інших планет, і те, яким має бути пальне для ракет, скафандр космонавта тощо.

Висадці на Місяць NASA, Америка і весь світ завдячують саме українцю **Юрію Кондратюку**.

Цікаво

Відстань, яку подолав „Аполлон-11” під час польоту на Місяць, становила приблизно 400 000 км. Космічному кораблю знадобилося 4 доби, щоб дістатися до Місяця, і стільки ж, щоб повернутися на Землю.

УКРАЇНСЬКИЙ МАГЕЛЛАН

Як наш земляк, перший український навколосвітній мореплавець козацького роду Юрій Федорович Лисянський, острів та рифи на Гаваях відкрив

ДОВІДКА

15–19 жовтня 1805 року команда шлюпа „Нева” під командуванням Ю. Ф. Лисянського відкрила у Тихому океані острів Лисянського і „Мілини Неви”.

Острів Лисянського – маленький незаселений острів вулканічного походження у тропічній частині Тихого океану. Входить до складу штату Гаваї (США). Місцева назва – Папаапохо. Площа острова – 1,556 км². Найвища точка в північній частині сягає 12 м над рівнем моря.

У 1844 році поблизу острова об рифи розбилося морське судно, і на острів потрапили миші. Згодом сюди завезли кроликів і зруйнували природну екосистему. З 1890 року тут працювала компанія, яка займалася збором гуано (послід морських птахів) та пташиного пір’я.

Сьогодні острів – пташиний заповідник, пам’ятка природи „Папаханаумоуакеа”. На острові гніздиться багато морських птахів (буревісники, темні крячки, таїтянські кроншнепи, американські попелясті уліти). Мешкають гавайські тюлені-монахи та зелені черепахи. Усі види акул дуже агресивні, атакують навіть човни.

„Мілини Неви” (англ. Neva Shoals, перша назва – „Риф Нева”) – це поле дрібних рифів площею 979 км², розташоване на південний схід від острова. Лисянський назвав рифи на честь свого корабля „Нева”, який двічі сідав на ці мілини і ледве не розбився під час шторму. Водолази описують рифи як „кораловий сад”, у якому „росте” приблизно 24 види коралів.

Щоденник капітана

5 вересня. Аби уникнути небезпечної цинги¹, я розпорядився п’ять днів на тиждень варити борщ із солониною і щавлем з додаванням великої кількості гірчиці або оцту, а два дні – горох із сушеним бульйоном.

8 вересня. Ми побачили морських котиків, і я наказав найсправнішим матросам пильно оглянути весь горизонт. Але до самої ночі нічого цікавого не побачили, хоча небо було ясне.

16 вересня. На сході сонця з’явилася зграя невеликих птахів, схожих на куликів. Вони були білуватими, з чорними смугами на спині й крилах.

4 жовтня. Опівдні займався астрономічними спостереженнями. Раптом горизонт вкрився мороком, і різкий західний вітер змусив нас відхилитися на південь. Ми не помітили жодної ознаки землі між 165° і 168°, не бачили ні птахів, ні риби, хоча погода була чудовою.

9 жовтня. Безвітря тривало десь три доби. Ми просувалися дуже повільно, спека ставала нестерпною. Наші гребні судна розсохлися, а бушприт² з ялини порепався. Учора ми помітили нових риб завдовжки півфута (15 см), досить товстих, з дивовижними крилами завдовжки з три чверті всього тіла. Сьогодні бачили тропічних птахів і багато летючих риб.

15 жовтня. Учора з’явилися різні птахи і риба, а сьогодні зранку наше судно оточили косатки, акули, лоцмани, фрегати і великі біло-чорні мартини. Один із них сів на бушприт трикутного вітрила і злетів лише тоді, коли матрос ледь не схопив його за хвіст.

О 10 годині вечора я віддав наказ залишити на ніч менше вітрил. Тільки-но я хотів зійти до каюти, як корабель сильно здригнувся. Шлюп сів на мілину, зупинившись посеред коралової банки. Команда кинулася кріпити вітрила, штурман обміряв глибину навколо судна. Я наказав негайно скинути весь вантаж із судна у воду з прив’язаними до нього поплавцями, щоб за слушної нагоди знову його вийняти. Корабель полегшав, і ми зійшли на глибину.

Уранці, на відстані десь 1 милі (1,8 км) на північному заході, **ми побачили великий низинний острів**, а прямо по курсу – гряди каміння, вкритого велетенськими бурунами³.

¹Цинга – захворювання, спричинене нестачею в організмі вітаміну С.

²Бушприт – горизонтальна або похила рангоутна колода, що виступає вперед з носа вітрильного судна.

³Бурун – навальна піниста хвиля.

Щойно шлюп зупинився, як налетів сильний вихор і знову кинув судно на мілину. Ми швидко скинули решту вантажу й почали просуватися на глибину, бо вітер жорстоко бив корабель об корали. Зійти на глибину ми спромоглися аж увечері.

17 жовтня. Ми виявили пробоїну: води в трюм прибувало 12 дюймів (30 см) за добу. На щастя, вітру не було. Це врятувало нас від загибелі. Удосвіта ми пройшли вперед, і я наказав витягнути скинуті у море речі.

О 7 годині вечора, відійшовши на досить значну відстань, я кинув якір на глибині 8 сажнів (14,5 м). Можна було б відійти набагато далі, але перешкоджало коралове дно.

18 жовтня. Уранці я разом зі штурманом і кількома офіцерами вирушили на берег. Біля острова були такі великі буруни, що ми ледве змогли пристати до невеликої губи, на березі якої знайшли багато різних птахів і тюленів. Птахи були схожими на домашніх, вони негайно оточили нас, а тюлені лежали на спині і не звертали на нас уваги. Деякі з них були завбільшки понад сажень і ледве розплющували очі, якщо хтось наближався до них, але жоден не рухався.

Спека була нестерпною. Проте ми не припиняли роботи і завершили свої дослідження до вечора.

Я встромив жердину в землю і зарив біля неї пляшку з листом про наше відкриття цього острова. Повернувся на корабель впевненим, що, коли доля не забере нас із цього місця, нас чекає швидка смерть. Адже **ні води, ні лісу на острові ми не знайшли**. Щоправда, нас забезпечили б їжею **риби, птахи, тюлені і черепахи, яких на острові вдосталь**, але як би ми вгамовували спрагу?

Крім невеликого підвищення зі східного боку, **острів складається з коралового піску і вкритий лише травою**, якою заросли нори, де **чайки, фрегати, качки, кулики** й інші птахи виводять потомство.

Серед цих пернатих особливо виділяються чайки завбільшки з дикого голуба та великі, завбільшки з гусака, білі птахи, яких наші матроси називали „глупирями“, бо такі безглузді, що ми ледве змогли відігнати їх від себе палицями. На краях крил і на кінці хвоста вони мають чорне пір'я, ніс у них жовтий, прямий, а очі яскравого жовтого кольору.

Ми принесли на корабель корали, скам'янілу губку та інші диковинки. Дуже шкода, що зустріч із нововідкритим мною островом була пов'язана з нещасливою пригодою для нашого корабля. Інакше я не втратив би нагоди краще його вивчити.

Бо немає праці, якої я не погодився б здолати, немає небезпеки, якої я б не переніс, аби лише зробити нашу подорож корисною, вшанувати і прославити вітчизну новими відкриттями.

19 жовтня. Відійшовши на 10 миль (18 км) від острова, ми втратили його з виду і лягли в дрейф. **Замість ґрунту під нами був великий корал, схожий на кам'яні дерева, що ростуть на дні**, – ось в яке небезпечне місце ми потрапили. За першого ж вітру „Нева“ неодмінно розбилася б об корали. На наше щастя, тиша тривала три дні. Якби ми сіли на мілину біля острова в іншому місці, то не побачили б своєї вітчизни, а стали б жертвою морських хвиль. Якби корабель потонув, а ми врятувалися б на острові, то він став би швидше нашою труною, ніж притулком.

Я подякував офіцерам, що супроводжували мене, і нижнім чинам, які дві доби не мали відпочинку, проте зовсім не нарікали, ще й були бадьорі духом, незважаючи на всю небезпеку, що загрожувала нам.

Південно-східну мілину, на яку сів наш корабель, я назвав Невською, острову ж, за наполяганням моїх підлеглих, дав назву Лісянського. Середина острова Лісянського розташована на 26° 02' 48" п. ш. Довгота прийнята мною західна – 173° 42' 30".

Проект
Петренко Лариси Борисівни,
заслуженого вчителя України,
учителя початкових класів
школи № 15 м. Ніжина

ГІМН ПРИРОДІ УКРАЇНИ

Поглянь, який чарівний, багатий і квітучий рідний край! Українські письменники здавна оспівували неповторність, красу й велич матінки-землі. Їхні твори – це справжній гімн природі.

Тече вода з-під явора
Яром на долину.
Пишається над водою
Червона калина.
Пишається калинонька,
Явор молодіє,
А кругом їх верболози
Й лози зеленіють.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Була весна весела, щедра, мила,
промінням грала, сипала квітки,
вона летіла хутко, мов стокрила,
за нею вслід співучії пташки!

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Пройшла гроза – і знову літня проза:
Парує степ, і оживає ліс.
І горобці, неначе з-за куліс,
Упали табуном на просо.

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО

Це вже не сон – це сон-трава
Гущінь замшілу прорива,
І ніжним чадом, чудом чистим
Бужкова свічка понад листом
Вже злотом-пломенем жива.

ІВАН ДРАЧ

Гримить! Благодатна пора наступає,
Природу розкішна дрож пронимає,
Жде спрагла земля плодотворної зливи,
І вітер над нею гуляє бурхливий,
І з заходу темная хмара летить –
Гримить!

ІВАН ФРАНКО

Зійди на пагорб літньої пори,
Вдивляйся – наслухай це диво-літо:
Щось шепотять зелені явори,
І колоситься в полі жито,
Сміється річки сяюча блакить,
І гомонить під вербами малеча,
І в небі птах, мов човник той по течії,
Крила розкрив – летить і не летить.

ГРИЦЬКО ЧУБАЙ

Тут ніби зроду сонця не було.
Аж потім раптом бризнуло: збілів
бузок розквітлий, сосни бронзотілі
пірнули в крони, засьорбнувши день,
аж верески збігають в перевілглу
долину, де замріяні жаби.
Тут час не йде. Тут вивіряє дуб
по вічності свої старечі роки,
і корчаться зсудомлені граби,
і горобини лагідно пірнають,
мов риби, тягнуть голови в глибіню
і обдивляють видом ластовинним
правічний світ і вік правічний свій.

ВАСИЛЬ СТУС

Цей ліс живий. У нього добрі очі.
Шумлять вітри у нього в голові.
Старезні пні, кошлаті поторочі,
літопис тиші пишуть у траві.
Дубовий Нестор дивиться крізь пальці
на білі вальси радісних беріз.
І сонний гриб в смарагдовій куфайці
дощу напився і за день підріс.
Багряне сонце сутінню лісною
у просвіт хмар показує кіно,
і десь на пні під сивою сосною
ведмеді забивають доміно.
Малі озерця блискають незлісно,
колише хмара втомлені громи.
Поїдемо поговорити з лісом,
а вже тоді я можу і з людьми.

ЛІНА КОСТЕНКО

Made in Ukraine

Український левкой

21 січня 2004 року на світ з'явився перший представник поки що єдиної виведеної в Україні породи – український левкой. Кошеня на ім'я Левкой Прімеро (Levkoу Primerо) зареєстроване Племінною комісією Міжнародної асоціації любителів котів як перший представник нової породи. „Primerо” у перекладі з іспанської означає „перший” і, за традицією фелінологічних товариств, першому представнику будь-якої нової породи додають саме таку частку до клички.

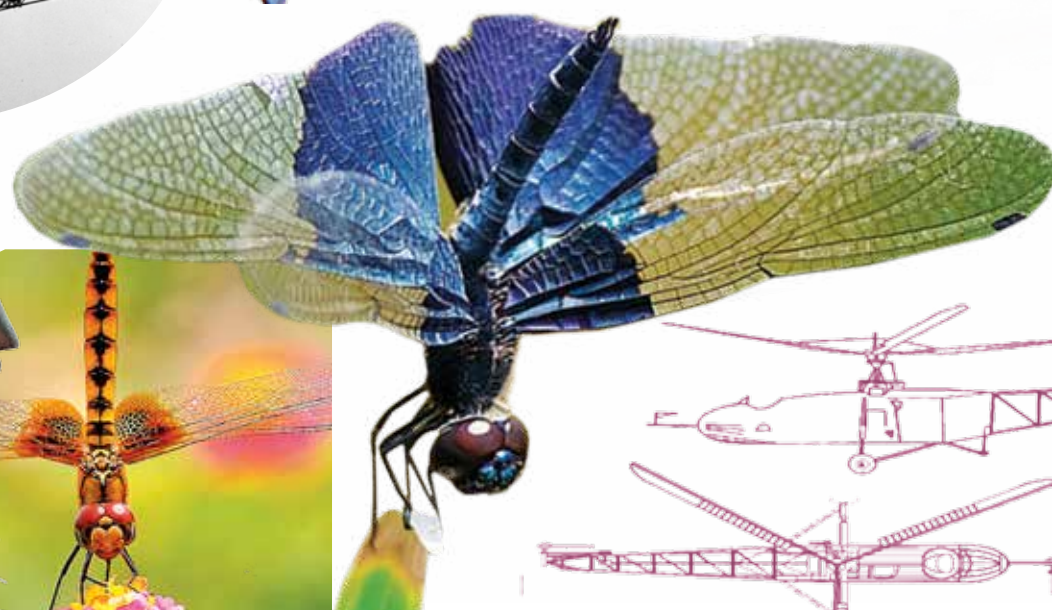
Назва породи має „квіткове” походження. Вушка кішки нагадують загнуті листочки матіоли (інша назва – левкоя). Українські левкої не повністю голі, як їхні родичі сфінкси, а мають тонкий шерстяний покрив, який на дотик нагадує оксамит. Шкіра котів пружна, складчаста на шиї, лобі і верхній частині спини, м'яка і гаряча, адже у левкої температура тіла вища на 3–4 °С, ніж у інших котів, і становить приблизно 42 °С! Ці кішки середнього розміру, досить міцні, з м'язистим тілом, але водночас гнучкі й граціозні.

Характер українських левкоїв сміливо можна назвати одним із головних достоїнств породи: вони розумні, кмітливі, комунікабельні, віддані та інтелегентні. Коти рухливі та грайливі, обожають активний відпочинок. Левкої легко йдуть на контакт з іншими мешканцями дому: і людьми, і тваринами.

Незвична і навіть трохи інопланетна зовнішність цих створінь уже покорила серця котолюбів зі всього світу. Левкої мають тисячну популяцію і оселилися у всіх куточках планети: у Нідерландах, Німеччині, Ізраїлі, Бельгії, США, Іспанії, Фінляндії та навіть у Китаї. Вони неодноразово прославляли Україну своїми перемогами на чемпіонатах Європи та міжнародних конкурсах.

СЛОВНИЧОК РОЗУМНИКА

Фелінологія – наука про котів.

Зразок для гвинтокрилів

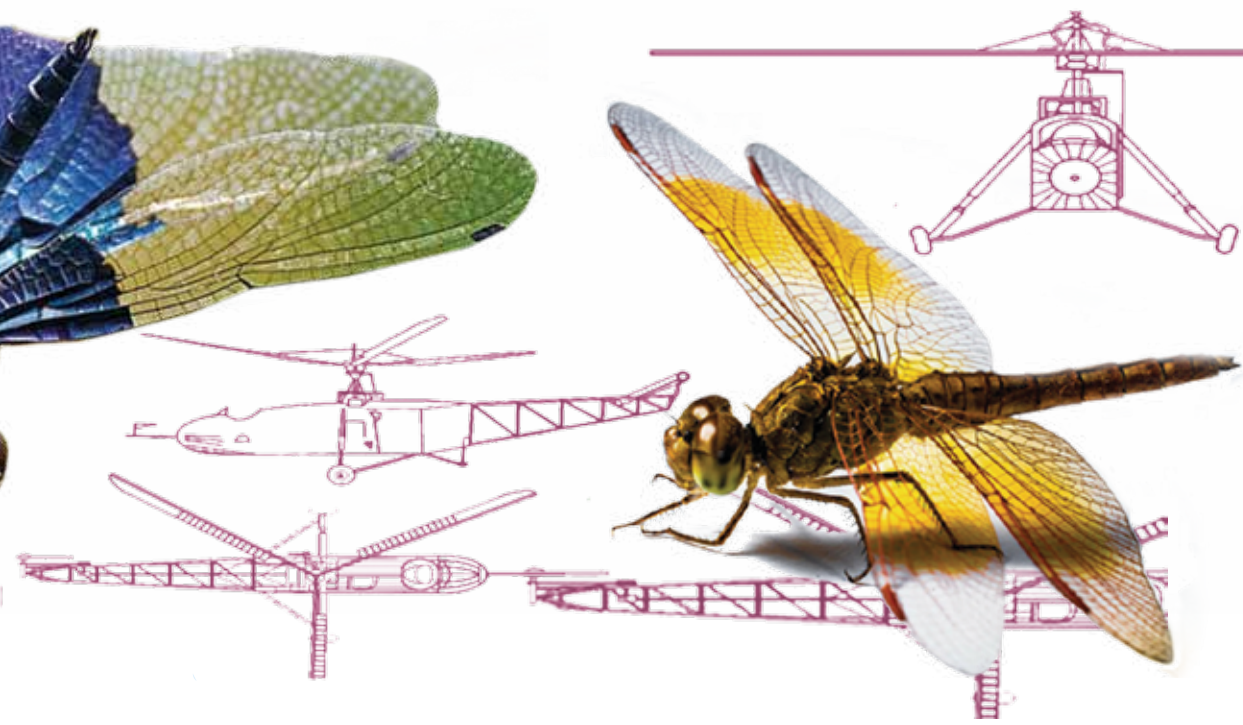
Бабки й інші комахи неабияк прислужилися науці. Недарма Леонардо да Вінчі, створюючи проекти літального апарата, зазначав, що варто звернути увагу не лише на крила птахів, але й на крила комах. У своєму щоденнику він написав: „Відвідати рови Міланської фортеці і поспостерігати за польотом бабок”.

Всесвітньо відомий конструктор гвинтокрилів Ігор Іванович Сікорський народився у Києві, а згодом жив і працював у США. Він створив серійний гвинтокрил, прототипом якого послужила бабка. Ось як важливо вміти спостерігати за живою природою!

Віртуозні літунки

У бабки є чудові пристосування для полювання у польоті: сильні крила, вміння різко повертати, круто здійматися вгору або йти у „піке”, зупинятися на льоту, розвертатися і знову мчати за здобиччю. Тіло бабки має гвинтову структуру і наче вкрите металом, а два крила розташовані на тілі хрестоподібно. Завдяки такій будові комаха виконує чудові маневри. Ще один дарунок природи – справжня загадка для вчених. Виявилося, що бабка у польоті дуже точно спрямовує свою тінь на сітківку ока противника. За відсутності потоку світла ворог сприймає бабку як нерухомий об'єкт, а отже, не очікує від неї нападу. Її очі бачать усе навколо, а широко розставлені ноги, вкриті дрібненькими волосинками, у польоті утворюють щось на кшталт сачка або сітки. Без цих пристосувань бабка не вижила б, адже вона потребує дуже багато їжі.

Хто винайшов папір?

Перший папір виготовили у Китаї в II столітті до н. е. Спочатку його виробляли з тканини, а згодом (і досі) папір і картон почали робити з дешевого матеріалу – целюлози. Вона є у деревині, волокнах бавовни, льону тощо.

Винахідник із Сокирниць:

„Я мрію займатися наукою і робити щось корисне”

Усі добре розуміють гасло „Економ папір – збережеш дерево!” Валентин Фречка, талановитий учень Сокирницької школи Закарпатської області, теж знав це з дитинства. Юний хімік розумів, що для виготовлення паперу потрібна целюлоза. Одного дня, йдучи лісовою стежкою, хлопець захоплено розглядав різнобарвне опале листя, і у нього промайнув ланцюжок думок: деревина, целюлоза, папір... А чи можна виготовити папір з опалого листя? Адже листя – частина дерева, і теж повинно містити целюлозу. Як просто! І ніхто до цього не дійшов раніше? Ніхто у світі!

Валентин збирав опале листя з різних дерев (берези, в'яза, дуба, клена, бука, верби, липи), сортував його, а тоді виділяв з нього целюлозу. Після багаторазових спроб юнаку вдалося виготовити папір, а з нього – екопакети. Із цим проектом Валентин неодноразово здобував перемоги на міжнародних конкурсах. Юнак запатентував свій винахід і мріє створити новітнє виробництво паперу в Україні.

Встав пропущені слова у текст.

Про падолист

У літку листки посилено працюють, виробляють органічну речовину. А восени змінюють _____ (тому один з осінніх місяців ми називаємо _____), а згодом опадають (місяць _____). Явище падолисту у рослин викликане скороченням тривалості світлового _____. Скидаючи листки, рослина готується до _____. За низьких температур випаровування води з поверхні _____ та всмоктування води _____ значно ускладнюється. Восени у листках руйнується _____, і вони набувають жовтого та багряного кольору. Падолист важливий для _____, адже опале листя – чудове _____. Воно зберігає корені від промерзання, перешкоджає розвитку трав'янистого покриву.

Слова-підказки: листків, забарвлення, хлорофіл, лісу, добриво, листопад, жовтнем, корінням, зими, дня.

Ukrainian Carol of the Bells

Понад 100 років увесь світ співає український „Щедрик”, знаний під назвою „Дзвінка колядка” або „Колядка дзвонів”. Над обробкою „Щедрика” Микола Леонтович працював майже все життя.

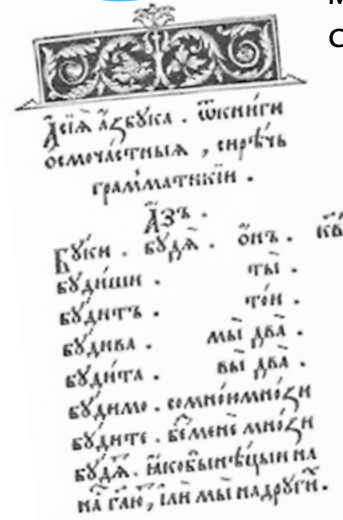

Щедрик, щедрик, щедрівочка,
Прилетіла ластівочка,
Стала собі щебетати,
Господаря викликати:
- Вийди, вийди, господарю,
Подивися на кошару,
Там овечки покотились,
А ягнички народились.

Першодрукар України

Першим українським друкарем був заможний львівський міщанин Степан Дропан. Його друкарня працювала у Львові в середині XV століття. У 1460 році Степан Дропан подарував її Свято-Онуфріївському монастирю. Саме до цього монастиря через 112 років, 1572 року, приїхав Іван Федорович. У лютому 1574 року з його власної друкарні вийшов у світ „Апостол”. Того ж року Федоров видав „Буквар” – перший український друкований підручник для навчання письменництва. Згодом в Острозі друкар видав перше повне видання Біблії церковнослов'янською мовою – Острозьку Біблію. Іван Федоров став фундатором постійного книгодрукування на українських землях.

ПАМ'ЯТНИКИ ТВАРИНАМ І РОСЛИНАМ

Пам'ятник собакам (Київ)

Собаки навчили нас цінувати вірність, щоб ми не забували тих, кого любимо.

Слава помідору!
(Кам'янка-Дніпровська
Запорізької області)

Місцеві мешканці називають помідор „овочем-годувальником” і увічнили його в камені.

Одвічний годувальник українського народу
(Полтава)

Абсолютний рекорд: шість пам'ятників свині на Полтавщині. Саме ця тварина неодноразово рятувала наш народ від голодної смерті. За свідченням істориків, у часи монголо-татарської навали загарбники забирали в українців усе, що було придатне в їжу. На щастя, мусульмани за релігійними переконаннями не їдять свинини.

Бичок-годувальник
(Бердянськ)

Справжнім порятунком у часи масового голоду в Україні на початку 1930-х років та у післявоєнний час став бичок – єдиний тоді продукт харчування. Ця риба не дала померти від голоду тисячам жителів Приазов'я. Саме до цієї рибки жителі міста ставляться з особливим трепетом. Щодня на промисел бичка в море виходять сотні човнів, катерів і кораблів. Бичків продають свіжими, замороженими, в'яленими, сушеними. З Бердянська цю рибу поставляють на консервні заводи.

Пам'ятник огірку
(Ніжин)

Один із найулюбленіших пам'ятників українців – монумент огірку у Ніжині. Скульптурна композиція імітує льох як традиційне місце для зберігання і консервації овочів, діжу, в якій їх засолювали у давнину, і огірок – один із символів міста. Сам огірок, з граніту рідкісного зеленого кольору, має масу понад 50 кілограмів.

Пам'ятник грецькому горіху
(с. Волоське
Дніпропетровської області)

У селі Волоському щороку відзначають свято врожаю горіхів. Селяни спочатку думали, що це пам'ятник людському мозку.

Бджілка-трудівниця
(Тернопіль)

Пам'ятник у формі медових стільників на яких сидить бджола, сягає двох з половиною метрів завшки. Цей монумент зроблений із бронзи.

Буряк, рослина, що створена людським генієм
(смт Первомайське Миколаївської області)

Це вже другий пам'ятник цукровому буряку. Перший прикрашає територію Інституту цукрових буряків Національної академії аграрних наук України. Саме вчені цієї установи вперше у світі вивели однонасінну форму цукрового буряка – основи індустріального вирощування цієї цінної культури у світі.

Пам'ятник кавуну
(Голої Пристані на Херсонщині)

У Голій Пристані щороку проходить фестиваль „Солодке диво”. Маса ягідки сягає приблизно півтори тонни. Пам'ятник не лише увіковічує цей смачний символ, але й приваблює туристів в Гопри (народна назва Голої Пристані).

Пам'ятник макакам-резусам Гектору, Розі та Дезі (Харків)

Під час окупації Харкова німецькими військами макаки втекли із зоопарку, у який потрапив фугасний снаряд. Тварин врятували місцеві жителі. Незважаючи на те, що у Харкові з кінця осені 1941 до весни 1942 року був жахливий голод, харків'яни не залишили у біді безпритульних приматів і підкормлювали їх чим могли.

Бронзові каштани (Київ)

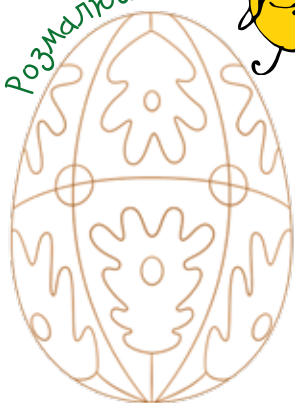
Каштан – символ Києва. День міста відзначають у травні, коли столицю прикрашають білі і рожеві суцвіття-свічки. Квітучий каштан був на гербі Києва до 1995 року. На одному каштані зображений трипільський символ відродження – сонячна лодія.

РОЗМАЛЬОВКИ ВІД ЛАПУНІ

Музей „Писанка” – єдиний у світі музей писанкового розпису у місті Коломиї Івано-Франківської області. Поряд з музеєм – пам’ятник писанці.

Намалюй свою писанку. Використай символи, які наші предки пов’язували з природою і Всесвітом.

Розмальуй

Символ Сонця, солярні знаки

Берегиня Сигма-вуж

Птах

Олені

Верб

Кінь

Зозулі

Зерно

Грабельки

Блискавка

Дерево життя

Повна ружа

Квітка

Дзвіночок

Заячі вуха

Ведмежі лапи

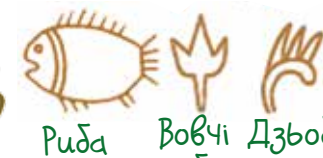
Риба

Вовчі зуби

Рослинний орнамент

Божа рука

Півень

Символ землі

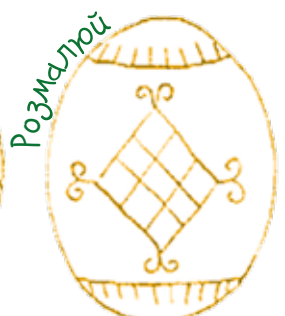
Безкочечник

Баранячі ріжки

Розмальуй

Розмальуй

Передплатний індекс 89454

Головний редактор:

Дарія Біда, тел.: (032) 236-71-24,
e-mail: dabida@mis.lviv.ua

Заступник головного редактора:

Наталія Олійник.

Дизайн і верстка: Каріне Мкртчян-Адамян

Підписано до друку 19.10.18,
формат 60x84/8.

Друк офсетний. Наклад 12 000 прим.

Адреса редакції: 79038, м. Львів,
а/с 9838. Надруковано в друкарні
ТОВ "Видавничий дім „УКРПОЛ”.